

„Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“ (Jan 10,11)

Obrazy z biblické kultury, rytmizované pomalým tempem kočovného a pasteveckého života, se zdají vzdálené našim běžným požadavkům na efektivitu a konkurenceschopnost. Ale i my někdy cítíme, že potřebujeme pauzu, nějaké místo, kde si odpočineme, či setkání s někým, kdo nás přijme takové, jací jsme.

Ježíš se představuje jako ten, kdo je více než kdo jiný připraven nás přijmout, nabídnout nám odpočinek, ba dokonce za každého z nás položit život.

V dlouhém úryvku Janova evangelia, z něhož je vzato toto Slovo života, nás ujišťuje o Boží přítomnosti v životě každého člověka, jak bylo slíbeno Izraeli ústy proroků.¹

Ježíš je pastýř, průvodce, který zná a miluje své ovce, tedy svůj unavený a někdy bloudící lid. Není to cizinec, který by neznal potřeby stáda, ani zloděj, který přichází krást, nebo loupežník, který zabíjí ovce a rozhání stádo a dokonce ani obchodník, který jedná jen ziskově.

„Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“

Stádem, které považuje Ježíš za své, jsou nepochybně jeho učedníci, všichni ti, kteří už dostali dar křtu, ale nejen ti. On zná každého člověka, volá ho jménem a o každého se s ním stará.

On je pravý pastýř, který nás nejen vede k životu, nejen nás chodí hledat pokaždé, když zabloudíme², ale už položil život, aby naplnil Otcovu vůli, která je plností osobního společenství s ním a znovuzískáním bratrství mezi námi, které bylo smrtelně zraněno hříchem.

---

¹ Srov. Ez 34,24-31.

² Srov. Lk 15,3-7; Mt 18, 12-14.

Každý z nás se může snažit rozpoznat Boží hlas, slyšet jeho slovo, jímž se obrací přímo k nám, a s důvěrou ho následovat. Především můžeme mít jistotu, že jsme milováni, chápáni a že je nám bezpodmínečně odpuštěno tím, který nás ujišťuje:

„Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“

Když alespoň trochu cítíme ve svém životě tuto tichou, ale mocnou přítomnost, probouzí se v našem srdci touha ji sdílet, nechat růst schopnost přijímat druhé a starat se o ně. Podle Ježíšova příkladu se můžeme snažit lépe poznávat členy rodiny, kolegy v práci, sousedy v domě, a nechávat se vyvádět ze svého pohodlí potřebami lidí vedle nás.

Můžeme rozvíjet fantazii lásky, zapojovat ostatní a nechat se zapojovat od nich. V malém můžeme přispívat k vytváření bratrských a otevřených společenství, která jsou schopna trpělivě a odvážně doprovázet mnoho dalších lidí na jejich cestě.

Chiara Lubichová k této větě z evangelia napsala toto: „Ježíš o sobě otevřeně říká: ‚Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.‘ (Jan 15,13) A on svoji oběť žije až do konce. Jeho láska je láskou, která se obětuje, tedy láskou, která je skutečně ochotná obětovat, darovat svůj život. (...) Bůh žádá i po nás (...) skutky lásky, které by dosahovaly (alespoň v záměru a rozhodnutí) rozměrů jeho lásky. (...). Pouze taková láska je láskou křesťanskou: ne ledajaká láska, ne povrchní láska, ale láska tak velká, že dává v sázku život. (...) Když budeme takto jednat, náš křesťanský život se kvalitativně změní, výrazně se změní. A pak uvidíme, jak se kolem Ježíše shromažďují lidé ze všech koutů světa, přitahováni jeho hlasem.“³

Letizia Magri

---

³ Ch. Lubichová, Slovo života na duben 1997, in eadem, Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 576-577. Vlastní překlad.